

Bruxelles, den 1. december 2017
(OR. en)

15104/17

**Interinstitutionel sag:
2016/0412 (COD)**

**JAI 1128
COPEN 380
DROIPEN 178
IA 202
CODEC 1946**

NOTE

---

fra:	formandskabet
til:	Rådet
Tidl. dok. nr.:	14590/1/17 REV 1
Komm. dok. nr.:	15816/16 + ADD 1 + ADD 2 + ADD 3
Vedr.:	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation - Generel indstilling

---

Kommissionen forelagde i december 2016 et forslag til forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation.

Forslaget sigter mod at forbedre den grænseoverskridende håndhævelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. Det er baseret på gældende EU-lovgivning – navnlig rammeafgørelse 2003/577/RIA (indefrysning) og 2006/783/RIA (konfiskation), som det erstatter – og tager højde for, at medlemsstaterne har udviklet nye former for indefrysning og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold. Forslaget tager ligeledes højde for udviklingen på EU-niveau, herunder minimumsstandarder for afgørelser om indefrysning og konfiskation som fastsat ved direktiv 2014/42/EU.

Forslaget er blevet drøftet indgående på møder i Gruppen vedrørende Samarbejde i Straffesager, Gruppen af Formandskabets Venner, CATS, Coreper, RIA-Rådet og på RIA-rådernes møder.

Udkastet til direktiv, som det foreligger efter Corepers møde den 29. november 2017, findes i bilaget. Teksten ledsages af udkast til attester som gengivet i dok. 15107/17.

Kommissionen har taget forbehold med hensyn til udeladelsen af artikel 4 (proportionalitet), med hensyn til artikel 9, stk. 1, litra b), og artikel 22, stk. 1, litra b), (pressefrihed), artikel 31b (udeladelsen af henvisningen til direktiv 2010/24/EU om inddrivelse af skattefordringer) og artikel 40 (ikrafttrædelse).

(CZ, DE, EL, CY, HU og NL har taget forbehold med hensyn til retsaktens type (en forordning, ikke et direktiv). Se dog betragtning 37a.

DE har taget forbehold med hensyn til artikel 9 og 22, da den ønsker en begrundelse for at afslå anerkendelse baseret på grundlæggende rettigheder tilføjet til teksten.

Det Forenede Kongerige har taget parlamentarisk undersøgelsesforbehold.

Rådet opfordres til at nå frem til en generel indstilling til teksten, som vil danne grundlag for forhandlingerne med Europa-Parlamentet inden for rammerne af den almindelige lovgivningsprocedure (artikel 294 i TEUF).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:¹

- (1) Unionen har sat sig det mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (2) Det retlige samarbejde i straffesager i Unionen er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser, som normalt er blevet betegnet som en hovedhjørnesten i det retlige samarbejde i straffesager i Unionen siden Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999.

---

¹ Jurist-lingvisterne vil blive bedt om at placere betragtningerne i den rigtige rækkefølge.

- (3) Indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold er blandt de mest effektive metoder til bekæmpelse af kriminalitet. Unionen lægger vægt på at sikre mere effektiv identifikation, konfiskation og genanvendelse af udbytte fra strafbart forhold i overensstemmelse med "Stockholmprogrammet - et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse"².
- (4) Eftersom kriminalitet ofte har en tværnational karakter, er det vigtigt med et effektivt grænseoverskridende samarbejde for at beslaglægge og konfiskere redskaber og udbytte fra strafbart forhold.
- (5) EU's nuværende retlige ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation består af Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA³ og 2006/783/RIA⁴.
- (6) Kommissionens rapporter om gennemførelsen af rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2006/783/RIA viser, at den nuværende ordning for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation ikke er fuldstændig effektiv. De nuværende instrumenter er ikke blevet gennemført og anvendt ensartet i medlemsstaterne, hvilket har ført til utilstrækkelig gensidig anerkendelse.

---

² EUT C 115 af 4.5.2010, s.1.

³ Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale (EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45).

⁴ Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation (EUT L 328 af 21.11.2006, s. 59).

- (7) EU's juridiske ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation har ikke holdt trit med udviklingen i lovgivningen på EU-niveau og nationalt. Navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU⁵ fastsætter fælles minimumsregler om indefrysning og konfiskation af formuegoder. Disse fælles minimumsregler vedrører: i) konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold, herunder ved mistænkt eller tiltalt sygdom eller undvigelse, når der allerede er indledt straffesag ii) udvidet konfiskation iii) konfiskation hos tredjemand. Disse fælles minimumsregler vedrører ligeledes indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation. De typer af indefrysning og konfiskation, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, bør ligeledes være omfattet af den retlige ramme for gensidig anerkendelse.
- (8) Ved vedtagelsen af direktiv 2014/42/EU anførte Europa-Parlamentet og Rådet i en erklæring, at et effektivt system for indefrysning og konfiskation i Unionen hænger uløseligt sammen med en velfungerende ordning for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation. I lyset af behovet for at indføre et dækkende system for indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet Kommissionen til at fremsætte et forslag til retsakt om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.
- (9) I sin meddelelse om "Den europæiske dagsorden om sikkerhed" af 28. april 2015 fandt Kommissionen, at det retlige samarbejde i straffesager er afhængigt af effektive grænseoverskridende instrumenter, og at gensidig anerkendelse af domme og domsafgørelser er et centralt aspekt af sikkerhedsrammen. Kommissionen erindrede ligeledes om behovet for at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.

---

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 39).

- (10) I sin meddelelse af 2. februar 2016 om en "handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme" fremhævede Kommissionen behovet for at sikre, at kriminelle, der finansierer terrorisme, fratages deres aktiver. For at blokere terrorfinansiering, der stammer fra organiseret kriminalitet, er det vigtigt at fratage disse kriminelle ethvert udbytte af strafbare handlinger. For at opnå dette er det nødvendigt at sikre, at alle typer af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation så vidt muligt fuldbyrdes i hele Unionen gennem anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse.
- (11) For at sikre en effektiv gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation skal reglerne for anerkendelse og fuldbyrdelse af disse afgørelser fastlægges i en retligt bindende EU-retsakt, der gælder umiddelbart.
- (12) Det er vigtigt at fremme den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation af formuegoder ved at indføre regler, der forpligter en medlemsstat til at anerkende de afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet af en medlemsstat i forbindelse med en straffesag, og at fuldbyrde disse afgørelser på sit område.
- (13) Denne forordning bør omfatte alle afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet inden for rammerne af strafforfølgning. "Strafforfølgning" er et selvstændigt begreb i EU-retten. Det bør derfor dække alle typer af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation truffet efter en retssag vedrørende en strafbar handling; ikke kun afgørelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, men også andre typer af afgørelser, der er truffet uden endelig domfældelse. Sådanne afgørelser findes muligvis ikke i en medlemsstats retssystem, men den pågældende medlemsstat bør kunne anerkende og fuldbyrde afgørelsen, hvis den er truffet af en anden medlemsstat. Strafforfølgning kan også omfatte strafferetlig efterforskning, der foretages af politiet og andre retshåndhævende myndigheder. Afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet inden for rammerne af civilretlige eller administrative sager, er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde.

- (14) Denne forordning bør omfatte afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation vedrørende lovovertrædelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, samt sådanne afgørelser vedrørende andre lovovertrædelser. Lovovertrædelserne bør derfor ikke være begrænset til særligt alvorlig kriminalitet, der har en grænseoverskridende dimension, eftersom artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) ikke indeholder en sådan begrænsning for foranstaltninger, hvorved der indføres regler og procedurer til sikring af gensidig anerkendelse af domme i straffesager.
- (15) Et samarbejde mellem medlemsstaterne, der er baseret på princippet om gensidig anerkendelse og umiddelbar fuldbyrdelse af retsafgørelser, forudsætter, at der er tillid til, at de afgørelser, der skal anerkendes og fuldbyrdes, altid vil blive truffet i overensstemmelse med principperne om legalitet, subsidiaritet og proportionalitet. Endvidere er det en forudsætning, at rettigheder, som tilkommer de personer, der er berørt af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation skal sikres. Sådanne berørte personer, som kan være fysiske eller juridiske personer, bør omfatte de personer, som er genstand for en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, eller den person, der ejer det formuegode, der er omfattet af den pågældende afgørelse, samt tredjeparter, hvis rettigheder i forhold til det pågældende formuegode direkte påvirkes negativt af denne afgørelse, herunder tredjepart i god tro. Hvorvidt sådanne tredjeparter direkte påvirkes negativt af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation skal afgøres i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens lovgivning.
- (16) Denne forordning indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).
- (17) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret") og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("EMRK"). Dette indebærer, at enhver forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion, seksuel orientering, nationalitet, sprog eller politisk overbevisning eller handicap bør være forbudt. Denne forordning bør anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

- (18) De processuelle rettigheder i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU⁶, 2012/13/EU⁷, 2013/48/EU⁸, 2016/343⁹, 2016/800¹⁰ og 2016/1919¹¹, bør inden for disse direktivers anvendelsesområde finde anvendelse på straffesager, der er omfattet af denne forordning for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af disse direktiver. Under alle omstændigheder bør de garantier, der gives i henhold til chartret, finde anvendelse på alle de straffesager, der er omfattet af denne forordning. Navnlig bør de grundlæggende garantier inden for strafferetsplejelov, der er fastsat i chartret, finde anvendelse på den strafforfølgning, der er omfattet af denne forordning, og som ikke er straffesager.
- (18a) Samtidig med at reglerne om fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation bør sikre en effektiv konfiskation af udbytte fra strafbart forhold, bør de grundlæggende rettigheder respekteres.

---

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1).

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1).

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordre (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

- (18b) Når den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten foretager en vurdering af dobbelt strafbarhed, bør den kontrollere, om de faktiske forhold, der er lagt til grund for lovovertrædelsen, som afspejlet i den indefrysings- eller konfiskationsattest, som den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har fremsendt, også som sådan ville være strafbare på fuldbyrdesstatens område, hvis de forelå i den pågældende medlemsstat på det tidspunkt, hvor afgørelsen om anerkendelse blev truffet.
- (18c) Udstedelsesmyndigheden bør, når den træffer en afgørelse om indefrysning sikre, at nødvendigheds- og proportionalitetsprincippet respekteres. I henhold til denne forordning bør en afgørelse om indefrysning kun træffes, hvis den kunne have været truffet i en tilsvarende national sag.
- (18d) Medlemsstaterne bør kunne fremlægge en erklæring, hvoraf det fremgår, at når der fremsendes en indefrysingsattest eller en konfiskationsattest til dem med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, skal udstedelsesmyndigheden sammen med indefrysingsattesten eller konfiskationsattesten fremsende den originale afgørelse om indefrysning eller afgørelse om konfiskation eller en bekræftet genpart heraf. Medlemsstaterne bør underrette Kommissionen, når de fremlægger en sådan erklæring eller trækker en sådan erklæring tilbage. Kommissionen bør stille de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for Det Europæiske Retlige Netværk (EJN), **jf. fælles aktion 98/428/RIA**.¹² EJN bør stille oplysningerne til rådighed på det websted, der er omhandlet i artikel 9 i Rådets afgørelse 2008/976/RIA.¹³
- (19) Når en domstol træffer en afgørelse om indefrysning, kan udstedelsesmyndigheden også inddrage en myndighed, der er udpeget af udstedelsesstaten, og som har kompetence i straffesager til at fuldbyrde eller håndhæve afgørelsen om indefrysning i overensstemmelse med national ret.

---

¹² Fælles aktion 98/428/RIA af 29. juni 1998 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om oprettelse af et europæisk retligt netværk (EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4).

¹³ Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om Det Europæiske Retlige Netværk (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130).

- (20) Derfor bør udstedelsesmyndigheden fremsende en indefrysings- eller konfiskationsattest sammen med afgørelsen om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, når det er relevant, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller eventuelt til den centrale myndighed ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, og således, at fuldbyrdelsesmyndigheden kan fastslå ægtheden heraf, herunder pr. anbefalet brev og sikret e-mail.
- (20a) Udstedelsesmyndigheden bør fremsende indefrysings- eller konfiskationsattesten vedrørende en afgørelse om et pengebeløb til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at den person, som afgørelsen vedrører, ejer formuegoder eller har en indkomst. Attesten kan på grundlag heraf fremsendes til den medlemsstat, hvor den fysiske person, som afgørelsen vedrører, har bopæl, eller, såfremt personen ikke har nogen fast adresse, har sædvanligt opholdssted. Hvis den trufne afgørelse vedrører en juridisk person, kan attesten fremsendes til den medlemsstat, hvor den juridiske person har hjemsted.
- (21) Når en konfiskationsattest, der vedrører et pengebeløb, fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat, bør udstedelsesstaten søge at undgå, at der konfiskeres flere formuegoder end nødvendigt, således at den samlede værdi ikke overstiger det maksimale beløb. Med henblik herpå bør udstedelsesmyndigheden blandt andet: i) i konfiskationsattesten angive aktivernes værdi, hvis den er kendt, i hver fuldbyrdelsesstat, således at fuldbyrdelsesmyndighederne kan tage hensyn hertil, ii) opretholde de nødvendige kontakter og den nødvendige dialog med fuldbyrdelsesmyndighederne om det formuegode, der skal konfiskeres, og iii) straks underrette den relevante fuldbyrdelsesmyndighed eller -myndigheder, hvis den finder, at der er risiko for, at fuldbyrdelsen kan overstige det maksimale beløb. Når det er relevant, kan Eurojust inden for sit ansvarsområde varetage en koordinerende rolle for at undgå overdreven konfiskation.

- (22) Fuldbyrldelsesmyndigheden bør anerkende en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation og bør træffe de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på dens fuldbyrldelse. Der bør træffes afgørelse om anerkendelse og fuldbyrldelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, og indefrysningen eller konfiskationen bør gennemføres med samme hurtighed og prioritet som i tilsvarende nationale sager. Med henblik på at sikre en hurtig og effektiv afgørelse og fuldbyrldelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation bør der fastsættes tidsfrister, som bør beregnes i overensstemmelse med forordning nr. 1182/71¹⁴. Med hensyn til afgørelser om indefrysning bør fuldbyrldelsesmyndigheden, senest 48 timer efter at der er truffet afgørelse om anerkendelse og fuldbyrldelse af en sådan afgørelse, begynde at træffe de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen.
- (23, 24) (udgår)
- (25) Ved fuldbyrldelsen af en afgørelse om indefrysning bør udstedelsesmyndigheden og fuldbyrldelsesmyndigheden tage skyldigt hensyn til efterforskningens fortrolighed. Fuldbyrldelsesmyndigheden bør navnlig garantere fortroligheden af oplysningerne og indholdet i afgørelsen om indefrysning.
- (26) Anerkendelsen og fuldbyrldelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation bør ikke afslås af andre grunde end dem, der er fastsat i denne forordning. Det skal navnlig være muligt for fuldbyrldelsesmyndigheden ikke at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation på grundlag af ne bis in idem-princippet, på grundlag af en interesseret parts rettigheder eller på grundlag af retten til at være til stede under retssagen.

---

¹⁴ Rådets forordning (EØF, EURATOM) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1).

- (26a) Der bør være en begrundelse for at afslå anerkendelse af afgørelser om konfiskation baseret på det faktum, at den pågældende person ikke gav personligt møde ved retssagen, der førte til en afgørelse om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse. Denne begrundelse for at afslå anerkendelse gælder kun i retssager, der fører til afgørelser om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse, og gælder ikke i retssager, der fører til ikkedomsbaserede afgørelser om konfiskation. For at en sådan begrundelse kan finde anvendelse bør der imidlertid afholdes ét eller flere retsmøde(r). Begrundelsen kan ikke finde anvendelse, hvis de relevante nationale procesregler ikke foreskriver et retsmøde. Sådanne nationale regler skal være i overensstemmelse med chartret og med EMRK, navnlig med hensyn til retten til en retfærdig rettergang. Dette er f.eks. tilfældet, hvis sagen føres efter en forenklet procedure, der helt eller delvis følger en skriftlig procedure eller en procedure uden afholdelse af retsmøder.
- (26b) Kun under særlige omstændigheder bør det være muligt ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, hvor en sådan anerkendelse eller fuldbyrdelse forhindrer fuldbyrdelsesstaten i at anvende sine forfatningsmæssige bestemmelser vedrørende pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.
- (27) Inden fuldbyrdelsesmyndigheden beslutter ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation på grundlag af en begrundelse for at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, bør den høre udstedelsesmyndigheden for at få eventuelle nødvendige yderligere oplysninger.
- (27a) Når udstedelsesmyndigheden behandler en anmodning fra fuldbyrdelsesmyndigheden om at begrænse det tidsrum, i hvilket formuegodet bør indefrys, bør den tage alle sagens omstændigheder i betragtning, navnlig hvorvidt en fortsættelse af indefrysningen kan forvolde uberettiget skade i fuldbyrdelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndigheden opfordres til at høre udstedelsesmyndigheden om dette spørgsmål, inden den indgiver en formel anmodning.
- (27b) Udstedelsesmyndigheden bør underrette fuldbyrdelsesmyndigheden, når myndigheden i udstedelsesstaten modtager et pengebeløb, som den person, der er omfattet af afgørelsen, har betalt i forbindelse med afgørelsen om konfiskation, idet det underforstås, at fuldbyrdelsesstaten kun skal underrettes, hvis beløbet for betalingen i forbindelse med afgørelsen indvirker på det beløb, der bør konfiskeres i henhold til afgørelsen.

- (28) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør have mulighed for at udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, især når fuldbyrdelsen kan skade en igangværende efterforskning. Så snart der ikke længere er en grund til udsættelse, bør fuldbyrdelsesmyndigheden træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen.
- (28a) Efter fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning og efter afgørelsen om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation bør fuldbyrdelsesmyndigheden, så vidt det er muligt, underrette de berørte personer, som den kender til, om denne fuldbyrdelse eller afgørelse. Dette betyder, at fuldbyrdelsesmyndigheden bør gøre sig alle rimelige anstrengelser for at fastslå identiteten af de berørte personer, undersøge, hvordan de kan kontaktes, og underrette dem om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller om afgørelsen om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan i forbindelse med gennemførelse af disse forpligtelser anmode udstedelsesmyndigheden om bistand, f.eks. hvis de berørte personer synes at opholde sig i udstedelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndighedens forpligtelse i henhold til denne forordning til at give oplysninger til de berørte personer berører ikke eventuelle forpligtelser, som påhviler udstedelsesmyndigheden, til at give oplysninger til personer, der omfattes af udstedelsesstatens ret, f.eks. om at der er truffet en afgørelse om indefrysning eller eksisterende retsmidler i henhold til udstedelsesstatens ret.
- (28b) For at sikre fyldestgørende forvaltning af de indefrosne formuegoder har fuldbyrdelsesmyndigheden i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2014/42/EU mulighed for at sælge eller overføre formuegodet, hvor dette er nødvendigt, navnlig hvis formuegodet er indefrosset i en længere periode.
- (29) Udstedelsesmyndigheden bør straks underrettes, hvis det ikke er muligt at fuldbyrde en afgørelse. Dette kan skyldes, at formuegodet allerede er konfiskeret, er forsvundet, er blevet destrueret, ikke forefindes på den placering, som udstedelsesmyndigheden har anført, eller at placeringen af formuegodet ikke er angivet tilstrækkeligt præcist på trods af høringer mellem fuldbyrdelsesmyndigheden og udstedelsesmyndigheden. Under disse omstændigheder er fuldbyrdelsesstaten ikke længere forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning.

- (29a) Hvis bindende bestemmelser i fuldbyrdesstatens ret gør det juridisk umuligt at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, bør fuldbyrdesmyndigheden kontakte udstedelsesmyndigheden for at drøfte situationen og finde en løsning. En sådan løsning kunne være, at udstedelsesmyndigheden trækker den pågældende afgørelse tilbage.
- (29b) Så snart fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation er afsluttet, bør fuldbyrdesmyndigheden underrette udstedelsesmyndigheden om resultaterne af fuldbyrdelsen. Når det er praktisk muligt, bør fuldbyrdesmyndigheden ved denne lejlighed også meddele udstedelsesmyndigheden det pengebeløb eller formuegode, der er blevet konfiskeret, og andre oplysninger, den finder relevante.
- (30) Fuldbyrdes af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation bør være styret af den fuldbyrdende medlemsstats ret, og kun denne stats myndigheder har kompetence vedrørende fuldbyrdesprocedurerne.
- (31) Den korrekte gennemførelse af denne forordning i praksis kræver, at der opretholdes tætte forbindelser mellem de berørte kompetente nationale myndigheder, navnlig i tilfælde af samtidig fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation i mere end én medlemsstat. De kompetente nationale myndigheder bør derfor rådføre sig med hinanden, hver gang det er nødvendigt.
- (32) Ofrenes ret til godtgørelse og tilbagelevering bør ikke berøres i grænseoverskridende sager. Reglerne for afhændelse af indefrosne og konfiskerede formuegoder bør prioritere godtgørelse og tilbagelevering af formuegoder til ofrene. Begrebet offer fortolkes i henhold til udstedelsesstatens nationale ret, som også kunne fastsætte, at en juridisk person kan være et offer i forbindelse med denne forordning. Denne forordning bør ikke berøre reglerne om godtgørelse og tilbagelevering af formuegoder til ofrene i nationale retssager.

- (32a) Hvis en fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget oplysninger om en afgørelse truffet af udstedelsesmyndigheden eller af en anden kompetent retslig myndighed i udstedelsesstaten om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret, bør den træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse formuegoder hurtigst muligt indefrys og tilbageleveres til ofret. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan overføre formuegoderne til udstedelsesstaten, så denne kan tilbagelevere formuegoderne til ofret, eller direkte til ofret med forbehold af udstedelsesstatens samtykke. Pligten til at tilbagelevere indefrosne formuegoder til ofret er underlagt tre betingelser: ofrets ejerskab over formuegoderne bør ikke kunne bestrides, dvs. det er anerkendt, at ofret er den retmæssige ejer af formuegoderne, og der er ingen seriøse påstande, der sår tvivl herom, formuegoderne bør ikke være påkrævede som bevismateriale i forbindelse med strafforfølgning i fuldbyrdelsesstaten, og de berørte personers rettigheder, især tredjepart i god tro, bør ikke berøres. Fuldbyrdelsesmyndigheden bør kun tilbagelevere indefrosne formuegoder til ofret, hvis disse betingelser er opfyldt. Hvis en fuldbyrdelsesmyndighed finder, at disse betingelser ikke er opfyldt, bør den kontakte udstedelsesmyndigheden og eksempelvis anmode om yderligere oplysninger og drøfte situationen med henblik på at finde en løsning. Hvis der ikke kan findes en løsning, kan fuldbyrdelsesmyndigheden beslutte ikke at tilbagelevere de indefrosne formuegoder til ofret.
- (33) Medlemsstaterne skal ikke kunne afkræve hinanden godtgørelse af omkostninger i forbindelse med anvendelsen af denne afgørelse. Når den fuldbyrdende medlemsstat har haft store eller ekstraordinære udgifter, for eksempel fordi formuegoderne har været indefrosset i en længere periode, bør udstedelsesmyndigheden dog tage hensyn til et forslag fra fuldbyrdelsesmyndigheden om at dele udgifterne.
- (34) [udgår]

- (35) Med henblik på for fremtiden så hurtigt som muligt at imødegå konstaterede problemer vedrørende indholdet af attesten og formularen i bilag I og II til denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF uddelegeres til Kommissionen med hensyn til ændringer af en sådan attest eller formular. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen foretager passende høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (36) Målene for denne forordning, nemlig den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (37) Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA er allerede erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU¹⁵ med hensyn til indefrysning af bevismateriale. Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA bør erstattes af denne forordning mellem de medlemsstater, som er bundet af den, med hensyn til indefrysning med henblik på efterfølgende konfiskation af formuegoder. Bestemmelserne vedrørende indefrysning af bevismaterialer og bestemmelserne vedrørende indefrysning med henblik på efterfølgende konfiskation bør bringes i overensstemmelse. Denne forordning bør ligeledes erstatte rammeafgørelse 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er forpligtet af den.

---

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

- (37a) **Dette instruments retlige form bør ikke danne præcedens for fremtidige lovgivningsmæssige EU-instrumenter på området gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser i straffesager. Valget af retlig form for fremtidige instrumenter bør nøje vurderes fra sag til sag under hensyntagen til bl.a. effektiviteten af instrumentet og principperne om proportionalitet og subsidiaritet.**
- (38) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (38a) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (39) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

1. I denne forordning fastsættes regler, hvorefter en medlemsstat skal anerkende og på sit område fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation truffet af en anden medlemsstat i forbindelse med strafforfølgning.
2. Denne forordning indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i TEU.
3. Denne forordning finder ikke anvendelse på afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet inden for rammerne af civile eller administrative sager.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved

- 1) "afgørelse om indefrysning": en retsafgørelse, som er truffet eller godkendt af en udstedelsesmyndighed, jf. stk. 8, med henblik på at forhindre, at et formuegode, med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation, destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes
- 2) "afgørelse om konfiskation": en endelig sanktion eller foranstaltning, som er pålagt af en domstol efter en retssag vedrørende en strafbar handling, og som medfører en fysisk eller juridisk persons endelige berøvelse af formuegoder
- 3) "formuegoder": alle formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter eller papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder, som udstedelsesmyndigheden anser for at:
  - a) være udbyttet af en strafbar handling eller svarer helt eller delvist til værdien af et sådant udbytte
  - b) være redskaber anvendt i forbindelse med en sådan lovovertrædelse eller værdien af sådanne redskaber
  - c) kunne konfiskeres ved udstedelsesstatens anvendelse af beføjelsen til konfiskation, jf. direktiv 2014/42/EU, eller
  - d) kunne konfiskeres i medfør af enhver anden bestemmelse om beføjelser til konfiskation uden endelig domfældelse i henhold til udstedelsesstatens ret efter en retssag vedrørende en strafbar handling
- 4) "udbytte": enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra en strafbar handling; det kan bestå af alle former for formuegoder og omfatter efterfølgende geninvestering eller omdannelse af direkte udbytte og eventuelle fordele af økonomisk værdi

- 5) "redskaber": enhver form for formuegode, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvist, til at begå en strafbar handling
- 6) "udstedelsesstat": den medlemsstat, hvor en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation træffes
- 7) "fuldbyrdesstat": den medlemsstat, hvortil en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation fremsendes med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse
- 8) "udstedelsesmyndighed":
  - a) i forbindelse med en afgørelse om indefrysning:
    - i) en dommer, domstol eller offentlig anklager, der er kompetent i den pågældende sag, eller
    - ii) en anden myndighed, der er udpeget som sådan af udstedelsesstaten, og som i forbindelse med straffesager er kompetent til at træffe afgørelse om indefrysning af formuegoder eller til at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning i overensstemmelse med national ret. Desuden skal afgørelsen om indefrysning, før den fremsendes til fuldbyrdesmyndigheden og efter en undersøgelse af dens overensstemmelse med betingelserne for at træffe en sådan afgørelse i henhold til denne forordning, godkendes af en dommer, domstol eller offentlig anklager i udstedelsesstaten. Når afgørelsen er blevet godkendt af en retslig myndighed, kan denne myndighed også betragtes som en udstedelsesmyndighed med hensyn til fremsendelse af afgørelsen
  - b) i forbindelse med en afgørelse om konfiskation har en myndighed, der er udpeget som sådan af udstedelsesstaten, og som er kompetent til i straffesager at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation truffet af en domstol i henhold til national ret

- 9) "fuldbyrdelsesmyndighed": en myndighed, der er kompetent til at anerkende en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation og sikre fuldbyrdelsen heraf i overensstemmelse med denne forordning og de procedurer, der finder anvendelse i national ret for indefrysning og konfiskation af formuegoder. Sådanne procedurer kan kræve, at en domstol registrerer afgørelsen og godkender fuldbyrdelsen heraf. I dette tilfælde omfatter fuldbyrdelsesmyndighed også den myndighed, der er kompetent til at anmode domstolen om en sådan registrering og en godkendelse
- 10) "berørt person": den person, som er genstand for afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, eller den person, der ejer det formuegode, der er omfattet af den pågældende afgørelse, samt tredjeparter, hvis rettigheder i forhold det pågældende formuegode direkte påvirkes negativt af denne afgørelse i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens ret.

Artikel 3

Lovovertrædelser

1. En afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation fuldbyrdes uden kontrol af dobbelt strafbarhed af de handlinger, der giver anledning til en sådan afgørelse, hvis de handlinger er strafbare i udstedelsesstaten med en maksimal frihedsstraf på mindst tre år og udgør en eller flere af følgende lovovertrædelser:
  - 1) deltagelse i en kriminel organisation
  - 2) terrorisme
  - 3) menneskehandel
  - 4) seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
  - 5) ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
  - 6) ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
  - 7) korruption
  - 8) svig og andre strafbare handlinger som defineret i direktiv (EU) 2017/1371 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser¹⁶

---

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5. juli 2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT L 198 af 28.7.2017, s. 29).

- 9) svig, herunder svig, der skader Den Europæiske Unions finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser¹⁷
- 10) hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- 11) falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- 12) internetkriminalitet
- 13) miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- 14) medvirken til ulovlig indrejse eller ulovligt ophold
- 15) manddrab eller grov legemsbeskadigelse
- 16) ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- 17) bortførelse, frihedsberøvelse eller gidseltagning
- 18) racisme og fremmedhad
- 19) organiseret eller væbnet røveri
- 20) ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- 21) bedrageri

---

¹⁷ Konvention udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT C 316 af 27.11.1995, s. 49).

- 22) afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- 23) efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- 24) forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- 25) svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter
- 26) ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- 27) ulovlig handel med nukleare eller radioaktive materialer
- 28) handel med stjalne motorkøretøjer
- 29) voldtægt
- 30) forsætlig brandstiftelse
- 31) strafbare forhold omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- 32) skibs- eller flykapring
- 33) sabotage.

2. For så vidt angår andre lovovertrædelser end dem, der er omhandlet i stk. 1, kan fuldbyrdelsesstaten lade anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for afgørelsen om indefrysning og afgørelsen om konfiskation, udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdelsesstatens ret, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse heraf efter udstedelsesstatens ret.

KAPITEL II

FREMSENDELSE, ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM INDEFRYSNING

Artikel 4 (udgår)

Artikel 5

Fremsendelse af afgørelser om indefrysning

1. En afgørelse om indefrysning fremsendes gennem en indefrysningssattest. Udstedelsesmyndigheden fremsender den indefrysningssattest, der er omhandlet i artikel 7, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller i givet fald til den centrale myndighed, der er omhandlet i artikel 27 stk. 2, ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, og således, at fuldbyrdelsesmyndigheden kan fastslå ægtheden.
2. Medlemsstaterne kan fremlægge en erklæring, hvoraf det fremgår, at når der fremsendes en indefrysningssattest til dem med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning, skal udstedelsesmyndigheden sammen med indefrysningssattesten fremsende den originale afgørelse om indefrysning eller en bekræftet genpart heraf. Det er imidlertid kun indefrysningssattesten, der skal oversættes, jf. artikel 7, stk. 2.
- 2a. Medlemsstaterne kan fremlægge den i artikel 2 omhandlede erklæring i forbindelse med vedtagelsen af denne forordning eller på et senere tidspunkt. Medlemsstaterne kan til enhver tid trække en erklæring tilbage. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, når de fremlægger en erklæring eller trækker en erklæring tilbage. Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for Det Europæiske Retlige Netværk ("EJN"), jf. Rådets afgørelse 2008/976/RIA.

3. Vedrører afgørelsen om indefrysning et pengebeløb, fremsender udstedelsesmyndigheden indefrysningsattesten til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at den person, som afgørelsen vedrører, ejer formuegoder eller har indkomst.
4. Vedrører afgørelsen om indefrysning specifikke formuegoder, fremsender udstedelsesmyndigheden indefrysningsattesten til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at der befinder sig et formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning.
5. Attesten om indefrysning, der er omhandlet i stk. 1 skal:
  - a) ledsages af en konfiskationsattest fremsendt i henhold til artikel 17, eller
  - b) indeholde en instruks om, at formuegodet skal forblive indefrosset i fuldbyrdelsesstaten indtil fremsendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation i henhold til artikel 17, hvorfor udstedelsesmyndigheden skal angive den skønnede dato for fremsendelsen på den i artikel 7 omhandlede indefrysningsattest.
6. Udstedelsesmyndigheden underretter fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis den har kendskab til en person, som er berørt af afgørelsen om indefrysning. Udstedelsesmyndigheden giver efter anmodning også fuldbyrdelsesstaten alle oplysninger, der er relevante for ethvert krav, en sådan berørt person kan have i forhold til formuegodet, herunder oplysninger om personens identitet.
7. Hvis den kompetente fuldbyrdelsesmyndigheds identitet er ukendt, trods de oplysninger, der er gjort tilgængelige i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, skal udstedelsesmyndigheden på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i EJN, forsøge at fremskaffe de nødvendige oplysninger om, hvilken myndighed der er kompetent til at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om indefrysning.

8. Når den myndighed, som modtager en afgørelse om indefrysning, ikke har kompetence til at anerkende den eller træffe de fornødne foranstaltninger til at fuldbyrde den, fremsender den myndighed straks afgørelsen om indefrysning til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i sin medlemsstat og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 6

Fremsendelse af en afgørelse om indefrysning til én eller flere fuldbyrdelsesstater

1. En indefrysningssattest skal i medfør af artikel 5 kun sendes til én fuldbyrdelsesstat ad gangen, medmindre betingelserne i stk. 2 eller 3 finder anvendelse.
2. Uanset stk. 1 kan indefrysningssattesten, når afgørelsen om indefrysning vedrører bestemte formuegoder, fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, hvis
  - a) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater eller
  - b) indefrysningen af et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, kræver indgriben i mere end én fuldbyrdelsesstat.
3. Uanset stk. 1 kan indefrysningssattesten, når afgørelsen om indefrysning vedrører et pengebeløb, fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, når udstedelsesmyndigheden vurderer, at der foreligger et specifikt behov for dette, navnlig når den skønnede værdi af det formuegode, der kan indefrysnes i udstedelsesstaten og i en given fuldbyrdelsesstat, sandsynligvis ikke vil være tilstrækkeligt til indefrysning af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning.

Artikel 7

Standardindefrysningssattest

1. Udstedelsesmyndigheden udfylder indefrysningssattesten i bilag I, underskriver den og attesterer dens indhold som værende nøjagtigt og korrekt.
2. Udstedelsesmyndigheden oversætter indefrysningssattesten til et officielt sprog i fuldbyrdelsesstaten eller til et andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten accepterer i overensstemmelse med stk. 3.
3. Enhver medlemsstat kan til enhver tid afgive en erklæring til Kommissionen om, at den vil acceptere en oversættelse på et eller flere af EU's officielle sprog.

Artikel 8

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

Fuldbyrdelsesmyndigheden anerkender en afgørelse om indefrysning, der er fremsendt i henhold til artikel 5, og træffer de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på at fuldbyrde den med samme hurtighed og prioritet som for en national afgørelse om indefrysning, medmindre denne myndighed vælger at påberåbe sig en af de i artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, eller en af de i artikel 11 nævnte grunde til at udsætte fuldbyrdelsen.

Artikel 9

Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kun beslutte ikke at anerkende og ikke at fuldbyrde afgørelser om indefrysning, hvis:
  - a) fuldbyrdelsen af afgørelsen vil være i modstrid med *ne bis in idem*-princippet
  - b) der i fuldbyrdelsesstatens ret foreligger immuniteter eller privilegier, der forhindrer indefrysning af det pågældende formuegode, eller der er regler om fastlæggelse eller begrænsning af strafferetligt ansvar i forbindelse med pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier, som forhindrer fuldbyrdelsen af afgørelsen
  - c) attesten, jf. artikel 7, er ufuldstændig, tydeligvis ukorrekt og ikke udfyldt efter høringen i henhold til stk. 2
  - d) afgørelsen er baseret på en strafbar handling, der er begået helt eller delvis uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvis på fuldbyrdelsesstatens område, og den handling, for hvilken afgørelsen er truffet, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten
  - e) den adfærd, der giver anledning til afgørelsen, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2; i sager, der involverer regler om skatter, afgifter, told eller valutahandel kan fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdelsesstatens ret ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter og afgifter eller samme type regler om told og valutahandel som den i udstedelsesstaten

2. I de i stk. 1 omhandlede tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller ikke at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning enten helt eller delvis, med alle passende midler høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om straks at fremkomme med supplerende oplysninger.
3. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden har anerkendt en afgørelse om indefrysning, men under fuldbyrdelsen heraf bliver bekendt med, at en af grundene til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse finder anvendelse, skal den straks kontakte udstedelsesmyndigheden med alle passende midler for at drøfte, hvilke hensigtsmæssige foranstaltninger, der skal træffes. Udstedelsesmyndigheden kan på dette grundlag beslutte at trække afgørelsen tilbage. Hvis der ikke er fundet en løsning efter sådanne drøftelser, kan fuldbyrdelsesmyndigheden beslutte at standse fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning.

Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbydelsesmyndigheden træffer afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning og fuldbyrder straks denne afgørelse med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national sag, efter at fuldbyrdelsesmyndigheden har modtaget indefrysningssattesten.
2. Hvis udstedelsesmyndigheden på indefrysningssattesten har angivet, at indefrysningssamtalningen skal udføres på en særlig dato, tager fuldbyrdelsesmyndigheden i videst muligt omfang hensyn hertil.
3. Uden at dette berører stk. 5, og når udstedelsesmyndigheden på indefrysningssattesten har angivet, at der er behov for øjeblikkelig indefrysning, da der er legitime grunde til at formode, at det pågældende formuegode snarest vil blive flyttet eller ødelagt, skal fuldbyrdelsesmyndigheden træffe afgørelse om anerkendelse af afgørelsen om indefrysning senest 48 timer efter at have modtaget den. Fuldbydelsesstaten træffer, senest 48 timer efter at en sådan afgørelse er truffet, de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen.
4. Fuldbydelsesmyndigheden skal straks give udstedelsesmyndigheden besked om sin afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation
5. Hvis det i et specifikt tilfælde ikke er muligt at overholde tidsfristen i stk. 3, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden straks ved hjælp af ethvert tilgængeligt middel udstedelsesmyndigheden om grundene til forsinkelsen og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig plan for fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning. Udløbet af tidsfrister fritager ikke fuldbyrdelsesmyndigheden for pligten til at træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning og til straks at fuldbyrde denne afgørelse.

Artikel 11

Udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrðelsesmyndigheden kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 5, hvis:
  - a) dens fuldbyrdelse kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning, i hvilket tilfælde fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning kan udsættes til et tidspunkt, som fuldbyrdelsesmyndigheden anser for rimeligt
  - b) formuegodet allerede er genstand for en eksisterende afgørelse om indefrysning, i hvilket tilfælde fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning kan udsættes, indtil sådanne eksisterende afgørelser er trukket tilbage, eller
  - c) formuegodet allerede er genstand for en eksisterende afgørelse, der er truffet i forbindelse med andre sager i fuldbyrdelsesstaten, i hvilket tilfælde fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning kan udsættes, indtil en sådan eksisterende afgørelse trækkes tilbage. Dette punkt finder imidlertid kun anvendelse, når en sådan eksisterende afgørelse fortrænger en efterfølgende national afgørelse om indefrysning i henhold til national ret.
2. Fuldbyrðelsesmyndigheden skal straks udfærdige en rapport til udstedelsesmyndigheden om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, herunder om grundene til udsættelsen og eventuelt udsættelsens forventede varighed. Så snart grunden til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen, og underretter udstedelsesmyndigheden herom ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 12

Fortrolighed

1. Under fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning tager udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden skyldigt hensyn til fortroligheden af efterforskningen.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden sikrer i overensstemmelse med sin nationale ret fortroligheden af resultater og indhold af afgørelsen om indefrysning, undtagen i det omfang det er nødvendigt for at fuldbyrde afgørelsen.
3. For at beskytte igangværende efterforskninger kan udstedelsesmyndigheden anmode fuldbyrdelsesmyndigheden om at holde fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning fortrolig.
4. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden ikke kan opfylde kravene om fortrolighed i denne artikel, underretter den straks udstedelsesmyndigheden og, hvor det er muligt, inden fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning.

Artikel 13

(flyttet til den nye artikel 32a)

Artikel 14

Varigheden af afgørelser om indefrysning

1. Formuegodet forbliver indefrosset i fuldbyrdelsesstaten, indtil den kompetente myndighed i den pågældende stat har reageret endeligt på en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 17, eller indtil udstedelsesmyndigheden har underrettet fuldbyrdelsesmyndigheden om en afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke kan fuldbyrdes eller skal trækkes tilbage i overensstemmelse med artikel 30, stk. 1).
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan under hensyntagen til sagens omstændigheder rette en begrundet anmodning til udstedelsesmyndigheden om at begrænse det tidsrum, i hvilket formuegodet indefrysnes. Ved behandlingen af en sådan anmodning skal udstedelsesmyndigheden tage alle interesser i betragtning, herunder fuldbyrdelsesmyndighedens interesser. Udstedelsesmyndigheden skal reagere på anmodningen så hurtigt som muligt. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke er indforstået med begrænsningen, underretter den fuldbyrdelsesmyndigheden om begrundelsen herfor. I sådanne tilfælde forbliver formuegodet indefrosset i overensstemmelse med stk. 1. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke reagerer senest seks uger fra modtagelsen af anmodningen, er fuldbyrdelsesmyndigheden ikke længere forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning.

Artikel 15

Fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning er umulig

1. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden mener, at det er umuligt at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning, underretter den straks udstedelsesmyndigheden herom.
2. Inden fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 1, skal fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis det er relevant, straks høre udstedelsesmyndigheden for at finde en løsning.
3. Et afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning i henhold til denne artikel kan kun være berettiget, hvis formuegodet:
  - a) allerede er konfiskeret
  - b) er forsvundet
  - c) er blevet destrueret
  - d) ikke kan findes på den placering, der er angivet på indefrysningssattesten
  - e) ikke kan findes, fordi dets placering ikke er blevet angivet tilstrækkelig præcist, på trods af de høringer, der er nævnt i stk. 2.
4. For så vidt angår de situationer, der er omhandlet i stk. 3, litra b), d) og e), hvis fuldbyrdelsesmyndigheden senere får oplysninger, der gør det muligt at lokalisere formuegodet, fuldbyrder fuldbyrdelsesmyndigheden afgørelsen om indefrysning, uden at der skal fremsendes en ny indefrysningssattest, forudsat at fuldbyrdelsesmyndigheden inden fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning har verificeret med udstedelsesmyndigheden, at afgørelsen om indefrysning stadig er gyldig.
5. Uanset stk. 3 kan manglende fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning i henhold til denne artikel være berettiget i tilfælde, hvor udstedelsesmyndigheden har angivet, at formuegoder af tilsvarende værdi kan indefrysnes, hvis en af de omstændigheder, der er nævnt i stk. 3, foreligger, og hvis der ikke er noget formuegode af tilsvarende værdi, der kan konfiskeres.

Artikel 16

Rapportering

Fuldbyrdelsesmyndigheden aflægger rapport til udstedelsesmyndigheden om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning, herunder en beskrivelse af det indefrosne formuegode og eventuelt et overslag over dets værdi. En sådan rapportering skal foretages ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation uden unødigt forsinkelse efter det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsesmyndigheden er blevet underrettet om, at afgørelsen om indefrysning er blevet fuldbyrdet.

KAPITEL III

FREMSENDELSE, ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM KONFISKATION

Artikel 17

Fremsendelse af afgørelser om konfiskation

1. En afgørelse om konfiskation fremsendes gennem en konfiskationsattest. Udstedelsesmyndigheden fremsender konfiskationsattesten, jf. artikel 20, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller i givet fald til den centrale myndighed, jf. artikel 27 stk. 2, ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, og således, at fuldbyrdelsesmyndigheden kan fastslå ægtheden.
2. Medlemsstaterne kan fremlægge en erklæring, hvoraf det fremgår, at når der fremsendes en konfiskationsattest til dem med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation, skal udstedelsesmyndigheden sammen med konfiskationsattesten fremsende den originale afgørelse om konfiskation eller en bekræftet genpart heraf. Imidlertid er det kun konfiskationsattesten, der skal oversættes i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2.
- 2a. Medlemsstaterne kan fremlægge den i artikel 2 omhandlede erklæring i forbindelse med vedtagelsen af denne forordning eller på et senere tidspunkt. Medlemsstaterne kan til enhver tid trække en erklæring tilbage. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, når de fremlægger en erklæring eller trækker en erklæring tilbage. Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for EJN.
3. Vedrører afgørelsen om konfiskation et pengebeløb, fremsender udstedelsesmyndigheden konfiskationsattesten til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at den person, som afgørelsen vedrører, ejer formuegoder eller har en indkomst.

4. Vedrører afgørelsen om konfiskation specifikke formuegoder, fremsender udstedelsesmyndigheden konfiskationsattesten til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at der befinder sig et formuegode, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation.
5. Hvis den kompetente fuldbyrdelsesmyndigheds identitet er ukendt, trods de oplysninger, der er gjort tilgængelige i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, skal udstedelsesmyndigheden på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i EJN, forsøge at fremskaffe de nødvendige oplysninger om, hvilken myndighed der er kompetent til at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation.
6. Når den myndighed i fuldbyrdesstaten, som modtager en konfiskationsattest, ikke har kompetence til at anerkende den eller træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde den, fremsender myndigheden straks konfiskationsattesten til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i sin medlemsstat og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 18

Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation til én eller flere fuldbyrdesstater

1. En konfiskationsattest skal i medfør af artikel 17 kun sendes til én fuldbyrdesstat ad gangen, medmindre betingelserne i stk. 2 eller 3 finder anvendelse.
2. Uanset stk. 2 kan konfiskationsattesten, når afgørelsen om konfiskation vedrører bestemte formuegoder, fremsendes til mere end én fuldbyrdesstat på samme tid, hvis
  - a) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, befinder sig i forskellige fuldbyrdesstater, eller
  - b) konfiskationen af et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, kræver indgriben i mere end én fuldbyrdesstat.
3. Uanset stk. 1 kan konfiskationsattesten, når en afgørelse om konfiskation vedrører et pengebeløb, fremsendes til mere end én fuldbyrdesstat samtidig, såfremt udstedelsesmyndigheden skønner, at der er et specifikt behov herfor, navnlig hvis:
  - a) det pågældende formuegode ikke er blevet indefrosset i henhold til denne forordning, eller
  - b) værdien af det formuegode, der kan konfiskeres i udstedelsesstaten og i en hvilken som helst fuldbyrdesstat, sandsynligvis ikke er tilstrækkelig til fuldbyrdelse af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation.

Følgerne af fremsendelse af en afgørelse om konfiskation

1. Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation gennem en attest til én eller flere fuldbyrdesstater i overensstemmelse med artikel 17 og 18 begrænser ikke udstedelsesstatens ret til selv at fuldbyrde afgørelsen.
2. Såfremt en afgørelse om konfiskation, der vedrører et pengebeløb, fremsendes til én eller flere fuldbyrdesstater, må den samlede værdi, der opnås ved fuldbyrdelsen, ikke overstige det maksimale beløb, der er angivet i afgørelsen om konfiskation.
3. Udstedelsesmyndigheden underretter straks fuldbyrdesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, hvis
  - a) den skønner, at der er risiko for, at fuldbyrdelsen kan overstige det maksimale beløb, navnlig på grundlag af oplysninger modtaget fra fuldbyrdesmyndigheden i medfør af artikel 24, stk. 1, litra b)
  - b) hele afgørelsen om konfiskation eller dele heraf er blevet fuldbyrdet i udstedelsesstaten eller i en anden fuldbyrdesstat, med angivelse af det beløb, for hvilket afgørelsen om konfiskation endnu ikke er fuldbyrdet
  - c) en myndighed i udstedelsesstaten efter fremsendelse af en konfiskationsattest i overensstemmelse med artikel 17, modtager et pengebeløb, som den person, der er omfattet af afgørelsen, har betalt i forbindelse med afgørelsen om konfiskation.

Når litra a) finder anvendelse, skal udstedelsesmyndigheden så hurtigt som muligt give fuldbyrdesmyndigheden meddelelse om, hvorvidt risikoen ikke længere findes.

Artikel 20

Standardkonfiskationsattest

1. Udstedelsesmyndigheden udfylder konfiskationsattesten i bilag I, underskriver den og attesterer dens indhold som værende nøjagtigt og korrekt.
2. Udstedelsesmyndigheden oversætter konfiskationsattesten til et officielt sprog i fuldbyrdelsesstaten eller til et andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten accepterer i overensstemmelse med stk. 3.
3. Enhver medlemsstat kan til enhver tid afgive en erklæring til Kommissionen om, at den vil acceptere en oversættelse på et eller flere af EU's officielle sprog.

Artikel 21

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden anerkender en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i henhold til artikel 17, og træffer de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på fuldbyrdelse, på samme måde som for en afgørelse om konfiskation truffet af en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, medmindre denne fuldbyrdelsesmyndighed påberåber sig en af de grunde, der er nævnt i artikel 22, til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, eller en af de grunde, der er nævnt i artikel 24, til at udsætte fuldbyrdelsen.
2. Såfremt en afgørelse om konfiskation vedrører et specifikt formuegode, kan udstedelsesmyndighederne og fuldbyrdelsesmyndighederne, hvis der er hjemmel herfor i udstedelsesstatens ret, aftale, at fuldbyrdelsesstaten fuldbyrder konfiskationen i form af et krav om betaling af et pengebeløb, der svarer til værdien af det pågældende formuegode, der ellers skal konfiskeres.

3. Hvis en afgørelse om konfiskation vedrører et pengebeløb, skal fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis betaling ikke er sket, fuldbyrde afgørelsen om konfiskation i overensstemmelse med stk. 1 for ethvert formuegode, der er tilgængeligt til dette formål. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal om nødvendigt omregne det pengebeløb, der skal konfiskeres, til fuldbyrdelsesstatens valuta til den vekselkurs, der kan opnås på det tidspunkt, hvor afgørelsen om konfiskation blev truffet. Omregningen foretages ved hjælp af den eurokurs, der dagligt offentliggøres i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*.
4. Enhver del af det pengebeløb, der inddrives i henhold til afgørelsen om konfiskation i en anden stat end fuldbyrdelsesstaten, fratrækkes i fuldt omfang det beløb, der skal konfiskeres i fuldbyrdelsesstaten.
5. Når udstedelsesmyndigheden har truffet en afgørelse om konfiskation, men ikke har truffet nogen afgørelse om indefrysning, kan de konkrete foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, indebære, at fuldbyrdelsesmyndigheden på eget initiativ beslutter at indefryse det pågældende formuegode med henblik på en efterfølgende fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation. I sådanne tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden straks give udstedelsesmyndigheden meddelelse herom, om muligt forud for indefrysning af det pågældende formuegode.
6. Så snart fuldbyrdelsen af afgørelsen er afsluttet, giver fuldbyrdelsesmyndigheden udstedelsesmyndigheden meddelelse om resultaterne af fuldbyrdelsen ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kun beslutte ikke at anerkende og ikke at fuldbyrde afgørelser om konfiskation, hvis:
  - a) fuldbyrdelsen af afgørelsen vil være i modstrid med *ne bis in idem*-princippet
  - b) der efter fuldbyrdelsesstatens ret foreligger en immunitet eller et privilegium, der forhindrer fuldbyrdelse af en national afgørelse om konfiskation af det pågældende formuegode, eller der er regler om fastlæggelse eller begrænsning af strafferetligt ansvar i forbindelse med pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier, og som forhindrer fuldbyrdelsen af afgørelsen
  - c) konfiskationsattesten, jf. artikel 20, er ufuldstændig eller tydeligvis ukorrekt, og hvis den ikke er udfyldt efter høringen i overensstemmelse med stk. 2
  - d) afgørelsen er baseret på en strafbar handling, der er begået helt eller delvis uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvis på fuldbyrdelsesstatens område, og den handling, for hvilken afgørelsen er truffet, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten
  - e) en berørt persons rettigheder efter fuldbyrdelsesstatens ret gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen, selv hvis dette er en følge af iværksættelsen af retsmidler i overensstemmelse med artikel 33
  - f) den adfærd, som afgørelsen er baseret på, ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdelsesstatens ret i tilfælde som omhandlet i artikel 3, stk. 2; i sager, der vedrører bestemmelser om skatter, afgifter, told eller valutahandel kan fuldbyrdelse af afgørelsen dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdelsesstatens ret ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter og afgifter eller told og valutahandel som retten i udstedelsesstaten

g) den pågældende person, som afgørelsen om konfiskation vedrører, i henhold til konfiskationsattesten i artikel 20, ikke var personligt til stede ved retssagen, der førte til en afgørelse om konfiskation i forbindelse med den endelige domfældelse. Denne begrundelse finder ikke anvendelse, når det i konfiskationsattesten hedder, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere procedurekrav, som er fastsat i udstedelsesstatens nationale ret:

- i) blev indkaldt rettidigt og dermed informeret om den berammede dato og det berammede sted for retssagen, der førte til afgørelsen om konfiskation, eller modtog officielle oplysninger om den pågældende retssag ad anden vej på en sådan måde, at det utvetydigt kan fastslås, at den pågældende var klar over den berammede retssag, og i god tid blev informeret om, at der kunne afsiges en sådan afgørelse om konfiskation, hvis den pågældende ikke mødte op ved retssagen
- ii) var vidende om, at en straffesag var berammet, havde givet rettergangsfuldmagt til en juridisk rådgiver, som enten af den pågældende selv eller af det offentlige var udpeget til at forsvare den pågældende person under retssagen, og denne rådgiver rent faktisk forestod dennes forsvar eller
- iii) efter at have fået afgørelsen om konfiskation forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen ville have ret til at deltage, og som ville give mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:
  - udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægtede afgørelsen om konfiskation eller
  - ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, skal fuldbyrdelsesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller ikke at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation enten helt eller delvis, med alle passende midler høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om straks at forelægge supplerende oplysninger.

3. Enhver afgørelse om ikke at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation træffes straks og meddeles øjeblikkeligt udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 23

Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelesmyndigheden træffer straks og senest 60 dage efter, at fuldbyrdelesmyndigheden har modtaget konfiskationsattesten, afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation, jf. dog stk. 4.
2. Fuldbyrdelesmyndigheden skal straks give udstedelsesmyndigheden besked om sin afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.
3. Medmindre der foreligger grunde til udsættelse i henhold til artikel 24, træffer fuldbyrdelesmyndigheden de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for straks og mindst med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national afgørelse om konfiskation at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation.
4. Hvis det i et specifikt tilfælde ikke er muligt at overholde tidsfristen i stk. 1, underretter fuldbyrdelesmyndigheden straks med ethvert tilgængeligt middel udstedelsesmyndigheden om grundene til forsinkelsen og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig plan for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.
5. Udløbet af tidsfristerne i stk. 1 fritager ikke fuldbyrdelesmyndigheden for pligten til at træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation og til straks at fuldbyrde denne afgørelse.

Udsættelse af anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 17, hvis:
  - a) dens fuldbyrdelse kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning, i hvilket tilfælde fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation kan udsættes til et tidspunkt, som fuldbyrdelsesmyndigheden anser for rimeligt
  - b) fuldbyrdelsesmyndigheden i forbindelse med en afgørelse om konfiskation af pengebeløb skønner, at der er risiko for, at den samlede værdi, der opnås ved fuldbyrdelsen af nævnte afgørelse om konfiskation, kan overstige det beløb, der er anført i afgørelsen om konfiskation, i betydelig grad, fordi denne fuldbyrdes samtidigt i mere end én medlemsstat
  - c) formuegodet allerede er omfattet af en igangværende konfiskationssag i fuldbyrdelsesstaten eller
  - d) i de tilfælde, hvor retsmidler som omhandlet af artikel 33 finder anvendelse.
2. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten træffer så længe anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation er udsat, enhver foranstaltning, som den ville træffe i et lignende nationalt tilfælde for at undgå, at formuegodet ikke længere er tilgængeligt med henblik på fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal straks udfærdige en rapport til udstedelsesmyndigheden om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, herunder grundene til udsættelsen og eventuelt udsættelsens forventede varighed.

4. Så snart der ikke længere er nogen grund til udsættelse, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen, og underretter udstedelsesmyndigheden herom ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 25

Umulig fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation

1. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden mener, at det er umuligt at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation, underretter den straks udstedelsesmyndigheden herom.
2. Inden fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 1, skal fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis det er relevant, straks høre udstedelsesmyndigheden for at finde en løsning under hensyntagen til mulighederne i artikel 21, stk. 2 eller 3.
3. Den manglende fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation i henhold til denne artikel kan kun være berettiget, hvis formuegodet:
  - a) allerede er konfiskeret
  - b) er forsvundet
  - c) er blevet destrueret
  - d) ikke kan findes på den placering, der er angivet på attesten, eller
  - e) ikke kan findes, fordi dets placering ikke er blevet angivet tilstrækkelig præcist, på trods af de høringer, der er nævnt i stk. 2.

4. For så vidt angår de situationer, der er omhandlet i stk. 3, litra b), d) og e), kan fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis den senere får oplysninger, der gør det muligt for den at lokalisere formuegodet, fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, uden at der skal fremsendes en ny attest, forudsat at fuldbyrdelsesmyndigheden inden fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation hos udstedelsesmyndigheden har kontrolleret, at afgørelsen om konfiskation stadig er gyldig.
5. Uanset stk. 3 kan manglende fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation i henhold til denne artikel være berettiget i tilfælde, hvor udstedelsesmyndigheden har angivet, at formuegoder af tilsvarende værdi kan konfiskeres, hvis en af de omstændigheder, der er nævnt i stk. 3, foreligger, og hvis der ikke er nogen formuegoder af tilsvarende værdi, der kan konfiskeres.

KAPITEL IV

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 26

Den ret, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

1. Fuldbyrdelsesstatens ret finder anvendelse på fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, og denne stats myndigheder har enekompetence vedrørende fuldbyrdelsesprocedurerne og alle foranstaltninger i forbindelse hermed.
2. En afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, der er truffet vedrørende en juridisk person, fuldbyrdes, selv om fuldbyrdelsesstaten ikke anerkender princippet om juridiske personers strafferetlige ansvar.
3. Uanset artikel 21, stk. 2 og 3, kan fuldbyrdelsesstaten ikke indføre foranstaltninger som et alternativ til afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, som er fremsendt i henhold til artikel 5 og 17, uden udstedelsesstatens samtykke.

Artikel 26a

Samarbejde mellem kontorer for inddrivelse af aktiver

Medlemsstaterne sikrer, at deres kontorer for inddrivelse af aktiver samarbejder indbyrdes med henblik på at lette opsporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold og andre formuegoder forbundet med kriminalitet, som kan gøres til genstand for en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2007/845/RIA af 6. december 2007 om samarbejde mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver om opsporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold eller andre formuegoder forbundet med kriminalitet.¹⁸

---

¹⁸ EUT L 332 af 18.12.2007, s. 103.

Underretning af de kompetente myndigheder

1. Senest *[datoen for anvendelsen af denne forordning]* giver hver medlemsstat Kommissionen meddelelse om, hvilken myndighed eller hvilke myndigheder som defineret i artikel 2, stk. 8 og 9, der er kompetente i medfør af dens nationale ret, i de tilfælde hvor denne medlemsstat er henholdsvis
  - a) udstedelsesstaten eller
  - b) fuldbyrdelsesstaten.
2. Hver medlemsstat kan, hvis det er nødvendigt på grund af opbygningen af dens interne retssystem, udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af attester vedrørende afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation samt til at bistå de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse myndigheder.
3. Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne.

Artikel 28

Kommunikation

1. Om nødvendigt hører udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden hinanden med henblik på at sikre en effektiv anvendelse af denne forordning under anvendelse af passende kommunikationsmidler.
2. Al kommunikation, inklusive vedrørende afhjælpning af problemer med fremsendelsen eller autentificering af et dokument, der er påkrævet med henblik på fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, skal foregå direkte mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden, og når medlemsstaten har udpeget en central myndighed i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2, foregår kommunikationen med deltagelse af denne centrale myndighed.

Artikel 29

Konkurrerende afgørelser

1. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden modtager to eller flere afgørelser om indefrysning eller konfiskation fra forskellige medlemsstater mod samme person, og denne person ikke har tilstrækkelige formuegoder i fuldbyrdelsesstaten til at imødekomme alle afgørelser, eller hvis fuldbyrdelsesmyndigheden modtager to eller flere afgørelser om indefrysning eller afgørelser om konfiskation vedrørende det samme specifikke formuegode, afgør fuldbyrdelsesmyndigheden, hvilken af afgørelserne der skal fuldbyrdes i overensstemmelse med retten i fuldbyrdelsesstaten, uden at det berører muligheden for at udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation i overensstemmelse med artikel 24.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal om muligt, når den træffer sin afgørelse, prioritere ofrenes interesser. Den skal også tage alle andre relevante omstændigheder i betragtning, herunder følgende:
  - a) om aktiverne er indefrosne
  - b) datoerne for de respektive afgørelser og deres fremsendelsesdato
  - c) den pågældende lovovertrædelses alvor og
  - d) det sted, hvor lovovertrædelsen er blevet begået.

Artikel 30

Afbrydelse af fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation

1. Udstedelsesmyndigheden skal straks trække indefrysningssattesten eller konfiskationsattesten tilbage, når afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation ikke længere er eksigibel eller ikke længere er gyldig.
2. Udstedelsesmyndigheden underretter straks fuldbyrdelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, om tilbagekaldelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, samt enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation trækkes tilbage.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden afbryder straks fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, så snart den er blevet underrettet af udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 2, såfremt fuldbyrdelsen endnu ikke er afsluttet.

Artikel 31

Forvaltning af indefrosne og konfiskerede formuegoder

1. Forvaltning af indefrosne og konfiskerede formuegoder er underlagt retten i fuldbyrdelsesstaten.
2. Fuldbyrdelsesstaten forvalter det indefrosne eller konfiskerede formuegode med henblik på at forhindre, at det mister værdi. Med henblik herpå har fuldbyrdelsesstaten mulighed for at sælge eller overføre indefrosne formuegoder under henvisning til artikel 10 i direktiv 2014/42/EU.
3. Indefrosne formuegoder eller penge, der er opnået efter salg af sådanne formuegoder i overensstemmelse med stk. 2, skal forblive i fuldbyrdelsesstaten, indtil en afgørelse om konfiskation er blevet fremsendt og fuldbyrdet, uden at det berører muligheden for at tilbagelevere formuegoder som fastsat i artikel 31a.
4. Fuldbyrdelsesstaten er ikke forpligtet til at sælge eller tilbagelevere specifikke formuegoder, der er omfattet af en afgørelse om konfiskation, og som omfatter kulturgoder, jf. artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU.¹⁹ Denne forordning berører ikke forpligtelsen til at tilbagelevere kulturgoder i henhold til nævnte direktiv.

---

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EUT L 159 af 28.5.2014, s. 1).

Artikel 31a

Tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret

1. Når udstedelsesmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med sin nationale ret har truffet en afgørelse om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret, anfører udstedelsesmyndigheden oplysninger om denne afgørelse på den indefrysningssattest, der er omhandlet i artikel 7, eller underretter fuldbyrdelsesmyndigheden om afgørelsen på et senere tidspunkt.
2. Når en fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget oplysninger om en afgørelse om tilbagelevering af indefrosne formuegoder som omhandlet i stk. 1, træffer den de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse formuegoder hurtigst muligt efter indefrysning tilbageleveres til ofret, i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens procesregler, om nødvendigt via udstedelsesstaten, forudsat at:
  - a) ofrets ejerskab over formuegoderne ikke bestrides
  - b) formuegoderne ikke er påkrævede som bevismateriale i forbindelse med strafforfølgning i fuldbyrdelsesstaten
  - c) de berørte personers rettigheder ikke berøres.
3. Hvis en fuldbyrdelsesmyndighed finder, at betingelserne i stk. 2 ikke er opfyldt, bør den straks og med alle passende midler kontakte udstedelsesmyndigheden med henblik på at finde en løsning. Hvis der ikke kan findes en løsning, kan fuldbyrdelsesmyndigheden beslutte ikke at tilbagelevere de indefrosne formuegoder til ofret.

Artikel 31b

Disponering over konfiskerede formuegoder eller penge, der er opnået efter salg af sådanne formuegoder

1. Når udstedelsesmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med sin nationale ret har truffet en afgørelse om enten tilbagelevering af konfiskerede formuegoder til ofret eller godtgørelse til ofret, anfører udstedelsesmyndigheden oplysninger om denne afgørelse på den konfiskationsattest, der er omhandlet i artikel 20, eller underretter fuldbyrdelsesmyndigheden om afgørelsen på et senere tidspunkt.
2. Når en fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget oplysninger om en afgørelse om tilbagelevering af konfiskerede formuegoder til ofret som omhandlet i stk. 1, træffer den de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse formuegoder hurtigst muligt efter konfiskation tilbageleveres til ofret, om nødvendigt ved at overføre dem til udstedelsesstaten.
3. Når det ikke er muligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at tilbagelevere formuegoderne til ofret i overensstemmelse med stk. 2, men der er opnået penge, der stammer fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation af de pågældende formuegoder, overføres et tilsvarende beløb til ofret med henblik på tilbagebetaling, om nødvendigt via udstedelsesstaten. Der disponeres over eventuelle resterende formuegoder i overensstemmelse med stk. 7.
4. Når en fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget oplysninger om en afgørelse om godtgørelse til ofret som omhandlet i stk. 1, og der er opnået penge, der stammer fra fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation, overføres et tilsvarende beløb, i det omfang det ikke overstiger det beløb, der er angivet i godtgørelsesattesten, til ofret med henblik på godtgørelse, om nødvendigt via udstedelsesstaten. Der disponeres over eventuelle resterende formuegoder i overensstemmelse med stk. 7.

5. Hvis der verserer en retssag om tilbagelevering eller godtgørelse til ofret i udstedelsesstaten, underretter udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten herom. Fuldbyrdelsesstaten suspenderer disponeringen af de konfiskerede formuegoder, indtil oplysningerne om afgørelsen om tilbagelevering eller godtgørelse til ofret er meddelt fuldbyrdelsesmyndigheden, også når afgørelsen om konfiskation allerede er blevet fuldbyrdet.
6. Uden at dette berører stk. 1-5, disponeres der over andre formuegoder end penge, som stammer fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation, i overensstemmelse med følgende regler:
- a) formuegodet må sælges. I så fald disponeres der over provenuet fra salget i overensstemmelse med stk. 7
  - b) formuegodet må overføres til udstedelsesstaten, forudsat, hvis afgørelsen om konfiskation omfatter et pengebeløb, at formuegodet først overføres til udstedelsesstaten, når udstedelsesmyndigheden har givet sit samtykke
  - c) hvis hverken litra a) eller b) kan finde anvendelse, må der disponeres over formuegodet på anden måde i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens ret
  - d) formuegodet må anvendes i offentlighedens interesse eller til sociale formål i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med dens ret med forbehold af udstedelsesstatens samtykke.

7. Medmindre afgørelsen om konfiskation ledsages af en afgørelse om at tilbagelevere formuegodet til ofret eller godtgøre den pågældende i overensstemmelse med stk. 1-5, eller medmindre de involverede medlemsstater aftaler andet, disponerer fuldbyrdelsesstaten over de penge, der opnås som et resultat af fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation, som følger:
- a) hvis beløbet fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation er mindre end eller lig med 10 000 EUR, tilfalder beløbet fuldbyrdelsesstaten.
  - b) Hvis beløbet fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation udgør mere end 10 000 EUR, overfører fuldbyrdelsesstaten 50 % til udstedelsesstaten.

Artikel 32

Udgifter

1. Hver medlemsstat afholder sine egne udgifter i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, uden at det berører bestemmelserne om bortskaffelse af konfiskerede formuegoder, jf. artikel 31.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan forelægge udstedelsesmyndigheden et forslag om, at udgifterne deles, hvis det viser sig, enten før eller efter fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, at fuldbyrdelsen af afgørelsen medfører store eller ekstraordinære udgifter.

Efter et sådant forslag, som ledsages af en detaljeret fordeling af udgifterne udarbejdet af fuldbyrdelsesmyndigheden, rådfører udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden sig med hinanden. Eurojust kan lette sådanne konsultationer, når det er relevant.

Forpligtelse til at underrette de berørte personer

1. Uden at dette berører artikel 12 skal fuldbyrdelsesmyndigheden efter fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning og efter at have besluttet at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation i overensstemmelse med procedurerne i sin nationale ret og i videst mulige omfang straks underrette de berørte bekendte personer om gennemførelsen af en sådan fuldbyrdelse og om en sådan afgørelse snarest muligt.
2. De oplysninger, der skal gives i overensstemmelse med stk. 1, skal omfatte den myndighed, der har truffet afgørelsen, og redegøre for, hvilke retsmidler der er tilgængelige i henhold til fuldbyrdelsesstatens nationale ret.
3. Hvis de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal udleveres til den person, som afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation vedrører, eller til den person, hvis formuegoder er omfattet af denne afgørelse, skal disse også, i det mindste kortfattet, angive begrundelsen for denne afgørelse.
4. I givet fald kan fuldbyrdelsesmyndigheden anmode udstedelsesmyndigheden om bistand ved udførelsen af de opgaver, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 33

Retsmidler i fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation

1. De berørte personer har ret til retsmidler i fuldbyrdelsesstaten mod afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i henhold til artikel 8 og 21 i denne forordning. Retten til et retsmiddel udøves ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med den pågældende stats ret. For så vidt angår afgørelser om konfiskation kan anmodningen have opsættende virkning, hvis fuldbyrdelsesstatens ret indeholder bestemmelser herom.
2. Realitetsgrundlaget for afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation kan kun anfægtes ved en domstol i udstedelsesstaten.
3. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om ethvert retsmiddel, der registreres i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 34

Godtgørelse

1. Hvis fuldbyrdelsesstaten i henhold til sin ret er ansvarlig for en skade, der er forvoldt en berørt person i forbindelse med fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, som er fremsendt til fuldbyrdelsesstaten i medfør af artikel 5 og 17, refunderer udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten de erstatningsbeløb, der er udbetalt til den berørte person, medmindre udstedelsesstaten kan godtgøre over for fuldbyrdelsesstaten, at skaden eller en del heraf, udelukkende skyldtes sidstnævnte stats adfærd, og i så fald aftaler udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten indbyrdes, hvilke beløb, der skal refunderes.
2. Stk. 1 berører ikke medlemsstaternes ret vedrørende fysiske eller juridiske personers krav om skadeserstatning.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 35

Statistik

1. Medlemsstaterne indsamler og vedligeholder regelmæssigt samlede statistikker fra de relevante myndigheder, og sender dem hvert år til Kommissionen. Disse statistikker omfatter ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 11, stk. 2, i direktiv 2014/42/EU, antallet af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation modtaget af en medlemsstat fra andre medlemsstater,
  - a) der blev anerkendt og fuldbyrdet
  - b) hvor anerkendelse og fuldbyrdelse blev afvist.
2. Medlemsstaterne sender endvidere hvert år følgende statistikker til Kommissionen, såfremt de er tilgængelige på centralt niveau i den berørte medlemsstat:
  - a) antallet af tilfælde, hvor et offer modtog godtgørelse eller fik tilbageleveret det formuegode, der blev opnået ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation i henhold til denne forordning
  - b) den gennemsnitlige varighed af fuldbyrdelsen af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation i henhold til denne forordning.

Artikel 36

Ændringer af attesten og af formularen

Kommissionen bemyndiges til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 vedrørende enhver ændring af attesten og formularen i bilag I og II. Sådanne ændringer skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning og berører ikke disse bestemmelser.

Artikel 37

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Den delegation af beføjelser, der er omhandlet i artikel 36, indrømmes på ubestemt tid fra [datoen for anvendelsen af denne forordning].
3. Den delegation af beføjelser, der er omhandlet i artikel 36, kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen sagkyndige, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016.²⁰
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

---

²⁰ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 13.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 36 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på 2 måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med *[to måneder]* på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 38

Revisionsklausul

Senest den *[fem år efter datoen for anvendelsen af denne forordning]* forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, herunder om:

- a) medlemsstaternes mulighed for at fremlægge erklæringer eller trække dem tilbage i henhold til artikel 5, stk. 2, og artikel 17, stk. 2
- b) anvendelsen af artikel 31-31b om forvaltning og afhændelse af indefrosne og konfiskerede formuegoder og tilbagelevering af formuegoder til ofret og godtgørelse til ofret.

Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til ændringer af denne forordning.

Artikel 39

Erstatning

Denne forordning træder i stedet for rammeafgørelse 2003/577/RIA og rammeafgørelse 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning fra *[datoen for anvendelsen af denne forordning]*.

Artikel 40

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra *[datoen for forordningens ikrafttrædelse plus 30 måneder]* med undtagelse af artikel 27, der finder anvendelse fra *[datoen for forordningens ikrafttrædelse]*.

Artikel 41

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning finder anvendelse på attester vedrørende indefrysning og konfiskation, der fremsendes på eller efter *[datoen for anvendelsen af denne forordning]*.
2. Attester vedrørende afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation fremsendt før den *[datoen for anvendelsen af denne forordning]* er efter denne dato fortsat omfattet af rammeafgørelse 2003/577/RIA og rammeafgørelse 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning indtil den endelige fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand